

Arrest

nr. 207 234 van 26 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 23 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2018.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 8 november 2017 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

*Aan de Heer die verklaart te heten:
naam: [H.T.]*

voornaam: [M.S.]

[...]

nationaliteit: Kameroen

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene werd in Nederland veroordeeld tot 6 jaar gevangenis wegens verkrachtingen op 15.11.2001 en op 20 en 21.12.2001. Uit het administratief dossier blijkt dat ook in januari 2017 door een vrouw te Antwerpen klacht werd neergelegd tegen betrokkene wegens verkrachting. Gezien de ernst van deze feiten en de herhaling vormt betrokkene een gevaar voor de openbare orde. Bovendien werd betrokkene in Nederland op 21.06.2006 veroordeeld wegens het gebruik van een vals identiteitsdocument.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene, in het kader van de verklaring tot wettelijke samenwoning met Mevr [M.], niet is komen opdagen voor verhoor bij de gemeentedienst, dat hij evenmin reageerde op een uitnodiging vanwege de politie tot het nemen van vingerafdrukken, en dat hij tot 3 maal toe afwezig was bij een woonstcontrole. Bij twee woonstcontroles op 08.11.2017 bleek betrokkene opnieuw niet aanwezig te zijn of geen gehoor te geven. Betrokkene liet op geen enkel ogenblik zelf weten waarom hij geen gehoor gaf aan deze uitnodigingen. Bovendien werd betrokkene in Nederland op 21.06.2006 veroordeeld wegens het gebruik van een vals identiteitsdocument. In die zin bestaat er een risico op onderduiken.

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Betrokkene werd in Nederland veroordeeld tot 6 jaar gevangenis wegens verkrachtingen op 15.11.2001 en op 20 en 21.12.2001. Uit het administratief dossier blijkt dat ook in januari 2017 door een vrouw te Antwerpen klacht werd neergelegd tegen betrokkene wegens verkrachting. Gezien de ernst van deze feiten en de herhaling vormt betrokkene een gevaar voor de openbare orde. Bovendien werd betrokkene in Nederland op 21.06.2006 veroordeeld wegens het gebruik van een vals identiteitsdocument.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam in 2014 met een visum voor kort verblijf naar België. Hij keerde echter niet terug naar Kameroen en bleef verder illegaal op het grondgebied.

Op 17.03.2015 diende betrokkene een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 27.03.2015. Deze beslissing is op 12.05.2015 aan betrokkene betekend.

Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

In 2015 werd aan betrokkene, in toepassing van de arti[k]jels 61/2 tot 61/5 van de wet van 15.12.1980, een tijdelijk verblijfsrecht toegekend in het kader van een onderzoek naar mogelijke mensenhandel. Op 06.11.2017 beëindigde het Parket van Brugge echter het statuut van slachtoffer van mensenhandel van betrokkene en werd ook de begeleiding door het Centrum Payoke stopgezet. De A kaart van betrokkene werd dan ook op 08.11.2017 ingetrokken.

Op 04.07.2017 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring tot wettelijke samenwoning met een Nederlandse onderdane, [C.M.]. Het Parket van Antwerpen, afdeling Burgerzaken, gaf op 06.11.2017 reeds een negatief advies aan de Burgerlijke Stand van Antwerpen aangaande de registratie van de wettelijke samenwoning nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Dezelfde dag werd de registratie van de wettelijke samenwoning dan ook geweigerd door de Burgerlijke Stand van Antwerpen.

Deze weigering vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar Kameroen geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene werd in Nederland veroordeeld tot 6 jaar gevangenis wegens verkrachtingen op 15.11.2001 en op 20 en 21.12.2001. Uit het admin[is]tratief dossier blijkt dat ook in januari 2017 door een vrouw te Antwerpen klacht werd neergelegd tegen betrokkene wegens verkrachting. Gezien de [er]nst van deze feiten en de herhaling vormt betrokkene een gevaar voor de openbare orde. Bovendien werd betrokkene in Nederland op 21.06.2006 veroordeeld wegens het gebruik van een vals identiteitsdocument.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene, in het kader van de verklaring tot wettelijke samenwoning met Mevr [M.], niet is komen opdagen voor verhoor bij de gemeentedienst, dat hij evenmin reageerde op een uitnodiging vanwege de politie tot het nemen van vingerafdrukken, en dat hij tot 3 maal toe afwezig was bij een woonstcontrole. Bij twee woonstcontroles op 08.11.2017 bleek

betrokkene opnieuw niet aanwezig te zijn of geen gehoor te geven. Betrokkene liet op geen enkel ogenblik zelf weten waarom hij geen gehoor gaf aan deze uitnodigingen. Bovendien werd betrokkene in Nederland op 21.06.2006 veroordeeld wegens het gebruik van een vals identiteitsdocument. In die zin bestaat er een risico op onderduiken.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

1.2. Verzoeker ontsnapte op 16 november 2017, toen hij werd overgebracht naar het Instituut voor Tropische Geneeskunde voor een medische controle. Sedertdien werd verzoekers aanwezigheid in het Rijk niet meer vastgesteld.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan niet worden afgeleid dat verzoeker nog in het Rijk of op het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen verblijft. Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt namelijk dat verzoeker op 16 november 2017, bij een overbrenging naar het Instituut voor Tropische Geneeskunde, is gevlucht en dat verweerder sindsdien geen spoor meer heeft van verzoeker. Het staat dan ook niet vast dat verzoeker nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers raadsman die zich hiervan bewust lijkt te zijn benadrukt in zijn verzoekschrift dat verzoeker nog steeds in het Rijk verblijft, doch voegt bij dit verzoekschrift geen stukken ter onderbouwing van deze bewering. Ter terechtzitting legt verzoekers raadsman alsnog een stuk neer waaruit blijkt dat hij, middels een op 8 mei 2018 gedateerd schrijven, verweerder verzocht om per aangetekende post een aantal documenten die verzoeker toebehoren en die in het gesloten centrum, waar verzoeker voorheen administratief werd vastgehouden, zijn achtergebleven (een rijbewijs, een bankkaart en een identiteitskaart) naar zijn kantooradres te zenden. Dit stuk laat slechts toe te besluiten dat verzoeker een aantal documenten die eenvoudig met de post naar om het even waar kunnen worden gestuurd wenst terug te krijgen. Uit dit stuk kan evenwel niet met zekerheid worden afgeleid dat verzoeker zich nog in het Rijk of in een van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen verblijft. Verzoekers raadsman geeft daarnaast aan dat verweerder hem op de hoogte stelde van het feit dat indien verzoeker bepaalde bezittingen wenst terug te krijgen hij zich hiertoe in persoon dient aan te melden. Hij legt ter staving hiervan een afschrift van een door de directeur van het gesloten centrum te Merksplas aan hem

